

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ο ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΣ.

Ο Άγιος Δημήτριος, ο Μεγαλομάρτυρας και Μυροβλύτης, που η Εκκλησία μας γιορτάζει στις 26 Οκτωβρίου, γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, το έτος 260 μ.Χ. όταν βασίλευαν τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, ο Διοκλητιανός και ο Μαξιμιανός, που είχαν χαρακτηριστεί, σαν το ζεύγος, του διαβόλου. Οι γονείς του, ήταν από τους πρώτους επίσημους άρχοντες της πόλης της Θεσσαλονίκης και φρόντισαν να τον μορφώσουν, όσο καλύτερα μπορούσαν. Έτσι από νωρίς, ξεδιπλώθηκαν, οι σπάνιες αρετές, που μαζί με τα σπάνια σωματικά του κάλλη,

τον έκαναν να ξεχωρίζει, από τους συνομηλικούς του. Του άρεσε να γυμνάζεται και να ασχολείται με τις πολεμικές τέχνες, γιατί μ' αυτές ασχολούνταν, όλοι οι νέοι, της εποχής του και κατάφερνε, να διακρίνεται. Όσο δε μεγάλωνε, άρχισαν να φαίνονται, πιο καθαρά, η ευγένεια της ψυχής του και η τιμιότητά του, προσόντα, που εκτίμησε ο Μαξιμιανός και τον τίμησε περισσότερο από τους άλλους άρχοντες της πόλης, με το αξίωμα του Δούκα, της Θεσσαλονίκης.

Όμως, μ' αυτό το αξίωμα, έδειχνε, να μη χαιρόνταν, ιδιαίτερα. Φρόντιζε δε, να αυξάνει τις αρετές της ψυχής του και δεν έπαψε στιγμή, να διδάσκει, τον Λόγο του Θεού και να διακηρύττει, την πίστη του, στο Χριστό. Μάλιστα το έκανε, χωρίς, να λαμβάνει κανένα μέτρο, για την προσωπική του ασφάλεια, αδιαφορώντας, για τις όποιες συνέπειες. Δίδασκε καθημερινά και έσπερνε με τέχνη, το σπόρο της ευσέβειας, στις ψυχές εκείνων, που τον άκουαν. Έτσι, τα αποτελέσματα από τη διδασκαλία του, δεν άργησαν, να καρποφορήσουν και να φανούν. Πολλοί ειδωλολάτρες ήταν εκείνοι, που περιφρονούσαν καθημερινά τα είδωλα και γίνονταν, Χριστιανοί. Μέσα σε μικρό, χρονικό διάστημα, όλοι, οι κάτοικοι της πόλης, έγιναν Χριστιανοί, που ήταν και ο πρωταρχικός, στόχος του. Όμως μετά, από μια τέτοια συμπεριφορά κάποιος ενοχλήθηκε, που δεν ήταν άλλος από το διάβολο, γιατί έβλεπε, ότι οι δικοί του άνθρωποι, μειώνονταν καθημερινά σε δύναμη και δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτόν του, να κάθεται, με τα χέρια σταυρωμένα. Βάζει σε ενέργεια, τα διαβολικά του σχέδια και χρησιμοποιεί τους δικούς του διαβολικούς ανθρώπους, προκειμένου, να ενημερώσουν τον αυτοκράτορα Μαξιμιανό, ότι ο άρχοντας και Δούκας της Θεσσαλονίκης, Δημήτριος, είναι Χριστιανός.

Έτσι, όταν, τις επόμενες μέρες επισκέφτηκε ο αυτοκράτορας, την πόλη της Θεσσαλονίκης, έσπευσαν οι καλοθελητές να τον ενημερώσουν και του λένε: « Μάθε πολυχρονεμένη μας, ότι ο ηγεμόνας που μας όρισες, δεν φθάνει, που ό ίδιος είναι Χριστιανός, όμως, έχει καταφέρει να κάνει και όλους τους κατοίκους της πόλης, Χριστιανούς». Ο αυτοκράτορας, έδειχνε, να τα έχει χαμένα, γι' αυτά που πληροφορήθηκε, για τον άξιο και ικανό στρατηγό του, Δημήτριο. Ζήτησε, να τον φέρουν αμέσως μπροστά του, προκειμένου, να του ζητήσει να δώσει, τις ανάλογες εξηγήσεις. Άρχισαν, να τον αναζητούν παντού και τον πετυχαίνουν να κηρύττει, τον Λόγο του Θεού, μπροστά, σε μεγάλο ακροατήριο. Σαν πεινασμένα κοράκια, ορμούν κατ' επάνω του και τον συλλαμβάνουν, προκειμένου, να τον οδηγήσουν, στον αυτοκράτορα. Εκείνος, μόλις, τον αντίκρουσε και αφού πρώτα τον χαρακτήρισε αχάριστο, για την θέση, που του εμπιστεύτηκε, του έκανε και τα προσωπικά παράπονα, γιατί δεν έσπευσε να τον προϋπαντήσει, όταν επισκέπτονταν την πόλη, όπως είχε υποχρέωση.

Ο νεαρός Δημήτριος, με πρόσωπο λαμπρό και χαρούμενο, που έδειχνε, ότι είναι αποφασισμένος, για όλα, του απαντά: « Σε τιμώ βασιλέα μου, αλλά πιο πολύ από σένα τιμώ, τον Αληθινό Θεό, που είναι ο Δημιουργός του Ουρανού και της Γης και είναι ο Βασιλέας, όλου του κόσμου. Αυτόν μόνο προσκυνώ και λατρεύω». Ο αυτοκράτορας, άστραψε και βρόντηξε από το κακό του και άρχισε αμέσως τις απειλές, κατά της ζωής, του Αγίου. Αφού προηγουμένως, τον χαρακτήρισε αχάριστο, του υποσχέθηκε, ότι θα τον τιμωρήσει, παραδειγματικά και θα τον βασανίσει. Αμέσως, ο Άγιος του απαντά: « Δεν με τρομάζουν βασιλέα μου τα βασανιστήρια και οι τιμωρίες, που με απειλείς, να μου επιβάλλεις. Εγώ τις θεωρώ, χαρά και αγαλλίαση, γιατί θα μου χαρίσουν την Βασιλεία των Ουρανών, που επιθυμώ, να κερδίσω».

Οργισμένος ο αυτοκράτορας, δίδει αμέσως εντολή, να ρίξουν τον Άγιο στη φυλακή και μάλιστα στα υπόγειά της, όπου περνούσαν, οι διάφορες ακαθαρσίες και τα λασπόνερα, της

πόλης. Οι δήμιοι, με μίσος, αρπάζουν τον Άγιο και τον πετούν κυριολεκτικά, σαν σκουπίδι, μέσα στη φυλακή. Μέσα στο σκοτάδι ο Άγιος, βλέπει ένα σκορπιό, που είχε σηκωμένο το κεντρί του, έτοιμος, να το καρφώσει, στο σώμα του. Ο Άγιος προσευχήθηκε στο Σωτήρα μας Χριστό και αμέσως, πατώντας τον σκορπιό, τον συνέτριψε. Την ίδια ακριβώς στιγμή, Άγγελος Κυρίου κάνει την εμφάνισή του και κρατώντας στα χέρια του χρυσό στεφάνι, το τοποθετεί, στο κεφάλι του Αγίου και του λέγει: « Χαίρε Δημήτριε, στρατιώτη του Χριστού. Να έχεις θάρρος και θα νικήσεις, όλους τους εχθρούς σου».

Στη φυλακή, που ζούσε ο Άγιος, πλήθος Χριστιανών, τον επισκέπτονταν καθημερινά, για να ακούσουν την γλυκύτατη διδασκαλία του και να δεχτούν, τις πολύτιμες, συμβουλές του. Ανάμεσά τους και ο αγαπημένος μαθητής του, Νέστορας, που βρίσκονταν, πάντα δίπλα του. Εκείνη την περίοδο και περί το 291 μ.Χ. επισκέπτεται την πόλη της Θεσσαλονίκης και ο αυτοκράτορας της Ρώμης, Διοκλητιανός και αυτός, για πρώτη φορά. Σύμφωνα με το πρωτόκολλο, που έπρεπε να ακολουθήσουν και πέρα από την υποδοχή που του έγινε, έπρεπε να τελεστούν και αγωνίσματα, στο στάδιο της πόλης. Οι αθλητές έπρεπε να αγωνιστούν, στο αγώνισμα του πεντάθλου, που συμπεριελάμβανε, τρέξιμο, πάλη, λιθάρι, άλματα και σκοποβολή, όποιος δε νικούσε, τον τιμούσαν, με πλούσια δώρα.

Ο γίγαντας αθλητής Λυαίος, που ο Μαξιμιανός βρήκε στην περιοχή της Σκυθίας και είχε πάντα μαζί του, ήταν εκείνος, που πάντα έκλεβε την παράσταση. Είχε αθλητικό παράστημα και δύναμη, που κανένας από τους αθλητές, δεν μπόρεσε να παλέψει μαζί του, γιατί όλους τους νικούσε. Μόλις πάτησε το πόδι του στο στάδιο, οι θεατές άρχισαν να τον χειροκροτούν και να τον ζητωκραυγάζουν. Εκείνος προχωρούσε καμαρωτά και άρχιζε να τους προκαλεί όλους, λέγοντας: « Μήπως βρίσκεται κάποιος, που θέλει να παλέψει μαζί μου; ». Αμέσως, μεγάλη σιωπή έπεφτε στο στάδιο, γιατί κανείς δεν τόλμαγε, ούτε να το σκεφτεί, να αναμετρηθεί, μαζί του. Μόνο το παρουσιαστικό του, προκαλούσε τον φόβο και τον τρόμο, σε οποιοδήποτε αθλητή. Αρχισε μετά, να προκαλεί τους Χριστιανούς, τονίζοντας τη δύναμη, που έχουν οι δικοί του θεοί και τον φόβο που προκαλούν, σε όσους δεν τους πιστεύουν, ενώ, ο δικός σας Θεός, είναι αδύναμος και ψεύτικος, τους βροντοφωνούσε.

Ανάμεσα στους θεατές, βρίσκονταν και ο νεαρός Χριστιανός Νέστορας, που δεν άντεξε να ακούει τις ύβρεις, για το Σωτήρα μας Χριστό. Σηκώνεται γρήγορα από τη θέση του και πηγαίνει στη φυλακή, να ζητήσει από τον Άγιο Δημήτριο την πολύτιμη συμβουλή του, τονίζοντας του συγχρόνως, ότι επιθυμεί να αναμετρηθεί μαζί του. Μάλιστα του εξηγεί, ότι δεν ανέχεται άλλο να υβρίζεται ο Αληθινός Θεός, από ένα ανθρωπόμορφο τέρας, τον παρακαλεί να προσευχηθεί και να τον ευλογήσει. Ο Άγιος, αφού πρώτα προσευχήθηκε, του λέγει: « Πήγαινε, τέκνο μου και τον Λυαίο θα νικήσεις και για την πίστη σου, στο Χριστό, θα μαρτυρήσεις».

Ο νεαρός Νέστορας, οπλισμένος με την Δύναμη του Χριστού, φεύγει γρήγορα και μπαίνοντας στο στάδιο, πηγαίνει και σταματά απέναντι στο τέρας, δείχνοντάς του, ότι είναι αποφασισμένος, να παλέψει μαζί του και θα τον νικήσει, με την Δύναμη του Χριστού μας. Έτσι, μετά τις τελευταίες αναγνωριστικές λοξές ματιές, που έριξε ο ένας για τον άλλο, έκαναν μερικά βήματα πίσω, έτοιμοι να εμπλακούν. Ο κόσμος με κομμένη την ανάσα, έδειχνε έτοιμος, να παρακολουθήσει, τον άνισο αγώνα. Οι Χριστιανοί ανήσυχoi, παρακαλούσαν τον Θεό, να νικήσει ο Νέστορας, το τέρας. Οι ειδωλολάτρες, έδειχναν ήσυχoi, γιατί πίστευαν στη δύναμη και την εμπειρία, που διαθέτει ο δικός τους αθλητής. Με βήματα αργά και με λοξές ματιές, επιτίθεται, ο ένας στον άλλο. Ο Νέστωρας προχωρεί και φωνάζει δυνατά: « Ο Θεός του Δημητρίου, να με βοηθήσει». Έκανε μια ευλύγιστη και

Ο Άγιος Δημήτριος

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Τρίτη, 04 Σεπτέμβριος 2012 10:22 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 03 Φεβρουάριος 2013 09:53

επιδέξια κίνηση και καταφέρνει να πλήξει το ξίφος του στην καρδιά του Λυαίου, ξαπλώνοντάς τον κάτω στη γη, νεκρό. Οι ειδωλολάτρες πάγωσαν και δεν πίστευαν στα μάτια τους, γι' αυτό, που έβλεπαν. Ανήσυχτοι, ζητούσαν με κραυγές από τον αυτοκράτορα, να θανατώσει επί τόπου και τον Νέστορα, γιατί τη νίκη του, θεώρησαν, ασυγχώρητο έγκλημα.

Ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός, για να γλυκάνει από τον πόνο, τους ειδωλολάτρες, καλεί αμέσως τον Νέστορα και του ζητά επίμονα να του πει, ποιες μαγείες χρησιμοποίησε και σκότωσε, ένα τόσο, φημισμένο παλαιστή. Τότε ο Νέστορας του απαντά : « Εγώ πολυχρονεμένε μου, δεν τον νίκησα με μαγείες, αλλά με τη Δύναμη του Χριστού, που είναι ο Αληθινός Θεός». Αυτές οι φράσεις του Νέστορα, έκαναν τον αυτοκράτορα, έξω φρενών και δίδει αμέσως εντολή στους δήμιους, να τον αποκεφαλίσουν. Τον παραλαμβάνουν και τον οδηγούν έξω από το στάδιο, όπου του κόβουν, το Άγιό του Κεφάλι, κερδίζοντας έτσι, την Βασιλεία του Θεού, ως Μάρτυρας.

Όμως με την ίδια μανία στράφηκε ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός και εναντίον του Αγίου Δημητρίου, που εμπύχωσε τον Νέστορα, να κερδίσει τον γίγαντα, Λυαίο. Δίδει εντολή στους δήμιους να φονεύσουν αμέσως και τον Άγιο Δημήτριο, μέσα στη φυλακή, που βρίσκονταν. Ο Άγιος, γνώριζε ακριβώς τι θα του συμβεί και με απόλυτη ηρεμία, περίμενε τους δήμιους, να εκτελέσουν τη διαταγή. Με πρωτοφανή μανία και μίσος, του λόγχευσαν το σώμα και η Αγία του Ψυχή, στεφανωμένη, πέταξε στον Ουρανό, για να κερδίσει, την Αιώνια Βασιλεία του Θεού. Ήταν η 26η Οκτωβρίου και τη μέρα αυτή γιορτάζεται από την Εκκλησία μας.

Ο Άγιος Δημήτριος, ο Μυροβλύτης είναι ένας, από τους πιο δημοφιλείς Αγίους, της Χριστιανοσύνης. Θεωρείται δε, ο προστάτης Άγιος, της πόλης της Θεσσαλονίκης « ο απόρθητος πύργος της» και ο άυπνος, φύλακάς της. Το μύρο δε, που έβγαινε από τον τάφο του και που οι άνθρωποι το έπιναν, είχε τη δύναμη να θεραπεύει κάθε ασθένεια και να δοξάζεται ο Άγιος, από ολόκληρο, το Χριστιανικό κόσμο.

Απολυτίκιο του Αγίου:

Μέγαν εύρατο εν τοις κινδύνοις, σε υπέρμαχον η οικουμένη, αθλοφόρε, τα έθνη τροπούμενον. Ως ουν Λυαίου καθείλες την έπαρσιν, εν τω σταδίω θαρρύνας τον Νέστορα, ούτως Άγιε Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος.

Ακούστε το απολυτίκιο του Αγίου:

{mp3}ag-dimitrios{/mp3}

ΠΗΓΕΣ:

1. Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια.
2. Εκδόσεις, Ορθόδοξου Τύπου « Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ο ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΣ» Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου.
3. Εκδόσεις « Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ».
4. Απολυτικά Αγίων, Byzmusic.gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.

Τον βίο του Αγίου Δημητρίου, τον αφιερώ νω:

1. Σε όσους και όσες, φέρουν βαπτιστικά το όνομα του Αγίου και ξεχωριστά στον αδελφό μου Δημήτριο, να προστατεύονται από τη Χάρη Του.
2. Στον εκλεκτό συνάδελφο της Πληροφορικής κ. Ματθέ Δημήτριο, τον οποίο και ευχαριστώ, μέσα από την καρδιά μου, για την πολύτιμη βοήθειά του, να προστατεύεται στη ζωή, από τη Χάρη του Αγίου.
3. Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, να προστατεύονται στη ζωή τους, από τη Χάρη του Αγίου.

Σπήλι, Σεπτέμβριος 2012.

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.

Θεολόγος, πρώην Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

{JComments ON}